

Oğuz Akay

TEK KADIN
LATİFE

DESTEK YAYINLARI: 825

EDEBİYAT: 234

OGUZ AKAY/ TEK KADIN LATİFE

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek

Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ağustos 2017

Yayıncı Sertifika No. 13226

4. Baskı: Eylül 2017

ISBN 978-605-311-287-7

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 29652

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2

Zeytinburnu / İstanbul

Oğuz Akay

TEK KADIN
LATİFE

Anneme ve tüm kadınlara...

I

Haziran 1922

Marsilya Limanı'nda demirli *Liberte* vapuru, İstanbul'a gidecek son yolcularını alıyordu. Hareket saati yakındı. Akın akın gelen yolcu kabileleri başka başka lisanlarda muratlarını anlatmaya çalışıyorlardı. İngilizler, Amerikalılar, Almanlar, İtalyanlar...

Fransa için soldan direksiyonlu özel yapım, gümüş rengi Rolls-Royce'un, Fransız hükümetine ait iki siyah Citroën arasında Marsilya Limanı'na girdiğini gören kaptanın emriyle görevlendirilen süvari, hemen ikinci kaptana beklediği haberi getirdi. O da, beklediği özel misafirin geldiğini Kaptan François'ya bildirdi. İkinci kaptanın merak dolu bakışları arasında birinci mevki giriş salonuna doğru ilerleyen tecrübeli yaşlı kaptan, Fransız devletinin özel temsilcisi Monseieur Lagrande tarafından genç kız ve babasıyla bizzat tanıştırıldı.

Babasıyla birlikte Biarritz'den gelen genç kız, Yunan işgalindeki İzmir'e, üç yılı aşan bir ayrılıktan sonra geri dönüyordu. Baba, kızını kamarasına yerleştirdikten sonra ayrılacak, o da akşam Biarritz'e dönecekti. Kızından ayrılacağı için son derece üzgündü. Sabahtan beri gözleri bir hüznün bulutuyla kaplanmıştı. Genç kız da mahzundu. Fakat babasını teselli için, "İzmir'de yine buluşuruz" diyordu.

Baba, kızına merdivene kadar refakat etti ve vapur uzaklaşınca kadar arkasından mendil salladı.

Saat sekizden itibaren, birinci mevki yolcularının doldurmaya başladığı yemek salonuna saat tam dokuzda girdiğinde hemen herkes genç kıza bakıyordu. Dalgın bir hareketle okşar gibi oynadığı altın bir zincirin ucundaki madalyonla hareketlendirilmiş, pek sade, fakat zarif siyah tuvaleti, sakın ve muntazam yürüyüşü ve tavırlarındaki ağırlık, bu genç Türk kızına o kadar kibarlık veriyordu ki, dikkati çekmesi tabiiydi.

Kendisi için ayırttığı, uçuk pembe renkli Marsilya gülleriyle donatılmış tek kişilik masaya oturdu. Henüz kimseyle tanışmamıştı. Esasen yolculukları sırasında her önüne gelenle dost olmak alışkanlığında değildi. Kaptanın önemli yolculara bir iltiması olan masa davetini de, gemideki ilk gecesi olması sebebiyle nezaketle yazılmış bir notla geri çevirmişti. Yalnız başına yemeğini yerken bakışları, yolcuların yüzlerinde geziniyor, sanki onların kişiliklerinin derinliklerine inmeye çalışıyordu.

Kaptanın sağında oturan orta yaşlı birinin dikkatle kendisine baktığını fark etti. Biraz sonra şef garsondan kaptan bir şey sordu; o yanındaki de gülümseyerek başını salladı. Kendisinden bahsedildiğini anlamıştı genç kız; zira gerek kaptanın, gerekse yanındaki kişinin davet denecek derecedeki bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Salondaki konuşma konusu, yalnız başına seyahat eden bu genç kızdı.

Babasının, “Refakatçin olmadan şaperonsuz nasıl seyahat edersin? Yakışık almaz!” sitemini, “Babacığım, siz de biliyorsunuz ki ben Avrupa’nın her yanına tek başıma seyahat ettim. Hatta Mont-Blanc tüneline geçip İtalya’ya tek başıma gittim, gezdim. Bana inanınız ki bir sorun olmayacaktır” diyerek savuşturmuştu.

Kahvesini içtikten sonra güverteye çıktı. Hava çok sakin-di. Mehtaplı gece doyulamayacak kadar güzeldi. Denizde yolu açan geminin suyla temasından çıkan dalga sesi ve yemek salonunda çalınan müzik parçaları duyuluyordu. Çok mem-

nundu, etrafını unutmuştu. Güvertenin küpeştesine yaslandı. İzmir'i, İstanbul'u, Boğaz'ı, vatanının burcu burcu kokan toprağını, ailesini düşündü. Vatanından ayrılışı, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı.

İskeleler alınmış, gemi, yavaş yavaş İzmir Rıhtımı'nı, Kışla Meydanı'ndan Punta'ya kadar uzanan binaları, daha yukarıda sırtlara tırmanan, birbiri üzerine yığılmış mahalle kitlelerini, gittikçe koyulaşmaya başlayan bir sis örtüsü altında bırakarak uzaklaşmaya başlamıştı.

Bu örtünün arkasında İzmir'in tutuşmaya başlayan gözleri, ona her köşesinden bir hatıranın manalarla dolu selamını yollayarak, gülümsemeye çalışıyordu. Karşıyakada sağdan, Karataş'tan Göztepe'ye kadar bütün sahil soldan, onlar da son selamlarını gönderiyorlardı. "Sana uğurlar olsun! Fakat bizi unutmayacaksın değil mi?" diyorlardı.

Gözleri nemlendi.

O sırada önünde eğilen kaptanın sözleri, onu daldığı düşünceden uyandırdı.

"Müsaade buyurursanız, vapurun kaptanı elinizi öpsün. Yalnız olduğunuzu gördüm."

Genç kız teşekkür ederek elini uzattı.

"Bir emriniz olup olmadığını sormaya geldim."

Kaptan devam etti.

"Dolu bir salonun içinde iki çift gözün, sizi merakla tetkik ettiğini tabii anladınız. Arkadaşım, birçok defa benimle seyahat etmiş çok kibar bir vatandaşınızdır. Siz yalnızlığı sevebilirsiniz; fakat, biz sizi yalnız bırakmayıp hizmetinizde bulunmayı istiyoruz."

Genç kız, bu sözlere gayet nazikâne cevaplar veriyordu. Biraz sonra başında kasketi, arkasında pardösüsü ile Türk yolcu da göründü.

Kaptan genç kıza dönerek, "Müsaadenizle" dedi ve kendisine Türk yolcuyu takdim etti.

Bir süre güvertede gezindikten sonra büyük salonda dans eden çiftleri seyrettiler. Hava o kadar güzeldi ki, genç kızın tekrar güverteye çıkma arzusuna kaptan da katıldı. Birlikte üst kata çıktılar. Orada küçük salonun içindeki üç koltuğa yerleştiler. Sonra hararetle bir sohbete koyuldular.

Vakit gece yarısını geçmişti. Biraz sonra genç kız ayağa kalktı. “Galiba çok geç oldu. Yarın devam ederiz” dedi. “Güzel bir gece geçirdim.”

Ayağa kalktılar. Türk yolcu çok teşekkür etti.

“İmkân olsa sabaha kadar oturabilirdim” dedi.

Genç kız, “Müsaadenizle, kamarama ineceğim” diyerek sohbet arkadaşlarından, iyi bir gece temennisiyle ayrıldı.

Vapur, gecenin karanlığını yarararak ilerliyordu. Makinelerin ahenkli sesi genç kızın kamarasından iştiliyordu. Kulakları o sesi, vapurun gürültüsünü takip ediyordu. Yatağına uzandı. Her zaman yaptığı gibi, yatağında biraz kitap okuduktan sonra derin bir uykuya daldı.

*

Ertesi sabah beyaz bir papatya gibi giyinmiş halde güverteye çıktı. Türk yol arkadaşı bir şezlonga uzanmış, kitabını okuyordu. Hemen yerinden kalktı, genç kızın elini öptü.

“Demek erkenci değilsiniz. Sizi çok bekledik hanımefendi. Biraz önce kaptan da sizi soruyordu. Geceyi nasıl geçirdiniz?”

“Fevkalade!... Hava ne kadar güzel bugün pek memnunum. Çünkü bütün gün mavilik içinde yaşayacağız. Mavi sema, mavi deniz, vapurdaki kuşları gördünüz mü? Bazen bir kafil halinde geminin etrafında uçuşuyorlar. İşte bakın!”

Genç kızın neşesine sınır yoktu. Simasında, sesinde, tavırlarında sade gençlik ve ahenk hissediliyordu.

Türk yol arkadaşı, küpeşteye dayanmış, genç kız tepeden tırnağa kadar süzüyordu.

“Haklısınız” dedi. “Etrafımızda nice güzellikler var. Fakat ben o kadar tembel bir adamım ki onları bir tek noktada görmeyi tercih ediyorum. Sizin kadar samimi ve temiz bir makese nadiren tesadüf ettiğimi itiraf ederim. Hanımefendi, güzelliğe müthiş bir zaafınız var.”

“Öyle... Ben güzellik ve ahenk âşığıyım. Makes aramak hususunda size hak veririm. Ancak bu ince iltifatınızı tabiata tevcih etmeniz, karşınızda daha zengin bir hedef bulacağınıza eminim.”

O sırada kaptanın sesi duyuldu.

“Pek hararetli konuşuyordunuz. Sizleri bir müddet uzaktan seyrettim. Rahatsız etmezsem...”

“Rica ederim kaptan, bilakis kanaatlerimizi tartışıyorduk. Edebiyattan bahsediyorduk.”

“Matmazel, böyle güzel bir günde edebiyat söylenmez, yapılır, yaşanır” dedi kaptan, etrafı işaret ederek. “Şu semaya, şu kuşlara...” diye devam etti. “Şu gemideki güzel insanlara. Sonra şu noktaya, size bakmak yetmez mi? Benim gibi bir ihtiyarın bugün şuradaki dakikaları da emsalsizdir.”

Kaptan tam bunları söylüyordu ki önlerinden beyaz sakallı, altmış yaşlarında, kibar tavırlı bir erkek geçti. Kaptan seslendi.

“Üstat!...”

Sonra genç kıza döndü.

“Bu genç Türk matmazelini tanımak istediklerini söylediler. Müsaade buyurulur mu?”

Kibar yüzlü üstat saygıyla eğildi; nefis bir Fransızcayla, “En derin saygılarımla matmazel” diyerek kendisine uzanan eli aldı, öptü. Hep birlikte birer hasır koltuğa oturdular. Biraz sonra Fransız üstat, genç kıza dönerek söze başladı.

“Bu sabah kaptandan methinizi dinledim. Esasen buna ihtiyaç da yoktu. İhtiyarlar biraz şaşkın olurlar. Benim üzerinde durduğum nokta, kıymet ve güzelliğidir. Bu hususta pek yorgunluk duymayabilirim. Hele bu kadar güzel bir tabiatı selamlarken.”

Üstat, etrafını işaret ediyordu.

“Etrafıma bakmak cesaretini hissedirim. Gençlik de insanlığın ilkbaharıdır. Malum, sizler emellerinizi göklerde görmek istersiniz. Bizim gibi sonbahar rüzgârının sararttığı insanlardaki fazlalıklar, lüzumsuz emel ve idealler yerlerde hazan yaprakları gibi çiğnenmek üzeredir.”

Fransız kültürüyle mest olan biri olarak üstadı aralarında görmekten genç kız, pek zevk almış, bu beyaz saçlı ihtiyardan pek hoşlanmıştı.

“Büyük üstat, sizi tanımak ne mesut bir fırsat.”

“İltifatınıza layıksam çok mesudum.”

O anda yemek kampanyası duyuldu. Salonun ortasında bulunan bir masada toplandılar. Yemek epeyce sürdü. Salondan hemen herkes çekilmişti. Sohbetten, hiçbirisi saatin ilerlediğinin farkında değildi.

Kaptanı, yardımcı kaptanlardan biri çağırırdı. Brindisi Limanı'na yaklaşıyorlardı. Kaptanın ricasıyla üst kattaki salona geçtiler ve iki saat daha dünyadan, tarihten, edebiyattan, yetişen gençlikten bahse koyuldular. Vapurun ayrılmasını seyretmek üzere güverteye çıktılar. Henüz gemi yerinde duruyordu. Tayfalardan biri bir saat vakit olduğunu söyleyince, “Sahilde yarım saat yürüsek” dedi genç kız.

Brindisi pek görülecek bir yer değildi. İtalya'nın şahane limanlarını, şehirlerini bilen genç kız için burası pek sönüktü. Biraz dolaştıktan ve birkaç kartpostal karaladıktan sonra güverteye geri döndüler. Gemide yeni yeni simalar görülüyordu. Epeyce Amerikalı ve İngiliz gelmişti. İrili ufaklı, genç ihtiyar her tipte seyyah vardı.

Etrafta dolaşan ihtiyar kadınlara baktıkça genç kız, çok sevdiği mürebbiyesini hatırladı. Gözlerini kapattı. Hayatının bütün parçaları gözlerinin önünde resmi geçit yapar gibiydi. En

canlı kısım, sekiz yaşından on ikisine kadar olan mesut çocukluğuydu. Hüzünlenmişti.

“Çocukluğundaki tesirler, insanın mevcudiyetine gömülüyor, bizimle beraber eskiyor” diye söylendi.

“Hayrola hanımefendi, birdenbire daldınız?” dedi, durumunun farkına varan Türk yol arkadaşı.

“Biraz başım ağrıyor. Müsaade ederseniz kamarama ineceğim. Akşam yine buluşuruz.”

Genç kız kamarasına döndü, yatağına uzandı.

*

Yemek zamanı yakındı. Yatağından kalktı, yeşil elbisesini giydi. Biraz solgun görünüyordu, ama yine de cazipti. Hele tuvaleti pek yakışmıştı.

Yemek salonuna girdiğinde üç erkek, masa başında oturmuş, kendisini bekliyorlardı. Onu görünce hemen ayağa kalktılar.

“Bu ne zarafet...”

Genç kıza iltifatlar yağdırıyorlardı. Yemeğin sonuna doğru kaptan, genç kıza sordu.

“Yarın Pire’ye çıkacak mısınız? Vizeniz yoksa ben icabına bakarım.”

“Hayır, teşekkür ederim. Ben gemide kalacağım. Akropol’ü birçok defalar gezdim.”

*

Yemekten sonra genç kız ile Fransız üstat güvertede yana yana yürüyorlardı.

“Küçükhanım, bu gece neşeniz yok?” diye sordu üstat.

“Pek iyiyim üstat...”

“Bu ihtiyara biraz iltifat ediniz, bir parçacık açılınız. Sizin hayatınızda derin izler var. Esasen ıstırap çekmeyenlere olgunluk pek nasip olmaz.”

“Vatanımı pek özledim. Başka hiçbir şey değil.”

Bu sözler kâfi gelmişti. İhtiyar başka bir şey sormadı.

“Hayat, kanayan yanaklar üzerinde bir karnaval maskesidir. Bu sözleri hatırlar mısınız?” dedi sadece.

“Yanılmıyorsam, Anatole France’ın bir cümlesi.”

“Öyle.”

Bir süre daha yürüdüler, sonra bir şezlonga uzandılar. Hava o kadar sakindi ki, onlar da sustular. Yine söze Fransız üstat başladı.

“Siz henüz pek gençsiniz. Fakat tavırlarınız sizinle mütenasip değil.”

Şiğarasını ağzına götürdü, bir iki nefes çekti, sonra denizi işaret etti.

“Bakınız...” dedi. “Ne kadar sakin... Fakat biraz rüzgâr dalgaları çıldırtmaya kâfidir. Sevmek, o ne ilahi bir rüzgârdır. Mevcudiyetimizdeki gizlenen durgun duyguları çıkarır, harekete geçirir. İstirap duydukça inceleriz, yükseliriz, küçüklüklerden feragat ederiz. Sevgisini yaşatabilmek, daima kuvvetli olmak demektir. Bana inanınız belki bu cürete hayret edebilirsiniz. Dün tanıştığımızı tamamen unuttum. Size hitap ederken fikri yabancılık duymuyorum. Buna emin olunuz. Yaşımı başımı düşünerek bana darılmayınız.”

“Rica ederim. İstifade ediyorum. Tuhaf değil mi? Hiçbir münakaşadan kaçmam. Sadece bu bahis...”

“Bu henüz tesir altında olduğunuza delalet eder. Mademki müsaade ediyorsunuz, size bir tavsiyede bulunacağım: ‘Makes benim. Yaratıcı kuvvet bendedir’ deyiniz. Fikren ve bedenlen kuvvetli olunuz ve devam ediniz.”

“Neye devam edeyim?”

“Yaşamaya. Anlamaya. Benliğimizi öldürmeye. Siz tekemmül ettikçe sevgi denen emsalsiz duygu mevcudiyetinizde muazzam bir orkestrasyon halini alacaktır. Ruhunuz, güzellik ve kıymetlerin daimi yerleşen makamı olmalıdır. Sizi vicdanımla temin

ederim... Benim sevmeden yaşamadığım tek bir saniye yoktur. Gülerken, ağlarken, eğlenirken, çalışırken daima severim.”

Genç kız dikkatle dinliyordu üstadı. Fakat bir cevap vermek istemiyordu. O sırada kaptan ve Türk yolcu göründüler.

“Doğrusu sıkılmaya başladık üstat” dedi kaptan.

“Üstadı kaçıran benim” dedi genç kız.

Bu sözleri söylerken gülümsüyordu.

Kaptan onları salona davet etti. Orada sohbet ettiler. Genç kız kamarasına geldiğinde vakit gece yarısını geçiyordu.

*

Mavi sema, mavi deniz ve sohbetlerle güzelleşen bir yolculuk sonunda vapur, Pire Limanı’na demir atmış, yolcular Pire’ye inmişlerdi. Pire Limanı pek işlek olmakla beraber, hiçbir güzelliğe sahip değildi ancak vapur yine de bomboştu. Genç kız ve Türk yol arkadaşı küçük salonda iki koltuğa oturmuşlar, İstanbul’dan konuşuyorlardı.

O sırada salonun kapısı açıldı. Bir iki satıcı içeri girdiler. Kimi kartpostal, kimi lokum ve sigara satmak üzere kâh Rumca kâh Türkçe durmadan ısrar ediyorlar ve etraflarında dönüyorlardı. Güçlkle onları savabildiler.

Sohbetlerine devam ediyorlardı ki kapı tekrar açıldı.

“Bu sıcakta Akropol’ü dolaşanların aklına şaşıyorum. Hele üstada adeta acıyorum. Çünkü sıcakta tahammülü olmadığını söylüyordu.”

Bu sözleri söyleyen kaptandı. Tamamen beyazlar giymiş, elinde şapkası, hemen genç kızın yanındaki koltuğa oturdu.

“Sabahtan beri bir türlü kurtulamadım. Fakat hep aklımızda idiniz” dedi kaptan, genç kıza.

Genç kız gülümsedi.

“Ne zaman hareket edeceğiz kaptan?” diye sordu.

“Bir saate kadar matmazel.”

Kaptan bir sigara yaktıktan sonra sözüne devam etti.

“Yarın sabah Çanakkale’den geçeceğiz. Arzu ederseniz yukarıya teşrif edin. Size iyi bir dürbün veririm. Etrafı seyredersiniz. Fakat saat sekiz sizin için pek erken değil mi?”

“Bir vatan parçası görmek için en tatlı uykumu terk etmeye razıyım.”

“Ne kadar vatanperversiniz.”

“Tabii değil mi? Seyahatlerden dönüşte memleketinizin kokusu size zevk vermez mi? Siz yuvanızı, arkadaşlarınızı aramaz mısınız?”

O sırada üstadın sesi duyuldu.

“Arkadaşlarımız neredeler?” diye soruyordu. “Matmazel gerçi sıcaktı, fakat Akropo’le doyamadım. Saatlerce dolaşım. İnsan ihtiyarlayınca, aynı şeyleri başka gözle görüyor.”

“Görmeye doymuyor.”

“Öyle matmazel.”

Kaptan, vazifesine dönmek mecburiyetinde olduğundan müsaade istedi. Üstat da dinlenmek, terini kurutmak için kamarasına indi. Genç kız ve Türk yol arkadaşı yine yalnız kaldılar.

“Biraz yürümek ister misiniz?” dedi genç kız.

“Eğer isterseniz güverteye çıkalım.”

Gemi yükünü almıştı. Birkaç Amerikalı, ellerinde dürbün, vapurun hareketini bekliyorlardı. Merdivenleri kaldırabilirlerdi. Makineler canlanmış, düdükler ötüyor, sandallardaki satıcılar bağırıyor, bir şey satmaya çalışıyorlardı.

“Yarın bu saatte...” diye kendi kendine söylendi genç kız. “Boğaziçi. Sevinçten yerimde duramıyorum.”

Saatine baktı.

“Ben akşam için hazırlanayım” dedi gülümseyerek. İzin isteyerek kamarasına gitti.

*

İhtiyar ve fedakâr ninesine medyun olduğu derin muhabbet ve merbutiyet, genç kızı İzmir'e gönderiyordu. Büyükannesi hastalanmıştı. Babasının İzmir'e dönmesi mümkün değildi. Giderse Yunanlılar onu tutuklayabilirlerdi. Annesi de gidemezdi; bakıma muhtaç olan küçük erkek kardeşinin bünyesi bu seyahati kaldıramayabilirdi. İki kız kardeşi de İsviçre'de yatılı okulda okuyor olsalar da annelerinin ilgisine muhtaçlardı. Hem devamlı gidip geliniyordu İsviçre'ye. Aynı zamanda annesi, babasını da yalnız bırakmak istemiyordu.

"Ben gidip büyükanneme bakarım" demişti babasına.

Çok severdi büyükannesini, ona çok yakındı.

"Baba, siz burada kalın" diye ısrar etmişti. "Siz dönerseniz, sizi öldürürler, İzmir'e ben döneceğim."

Sonra, gördüğü rüyayı anlatmıştı annesine ve babasına.

"Ben rüyasını gördüm; inanıyorum. Vatan kurtulacak, bunun rüyasını gördüm."

İsrarından vazgeçmemişti. Babası dönüş hazırlıklarına başlayınca, itirazlarına devam etmişti.

"Ben geri dönerim İzmir'e" demişti. "Baba, ben yeteri kadar büyümüm."

Yeterince yetişkin olduğuna inanıyordu. Kendisine son derece güvenir, kafasına koyduğunu mutlaka yapardı genç kız. Bağımsız yaşamak, bağımsız düşünmek ve bağımsız hareket etmek onun karakterinde vardı. Kızının inadı ile başa çıkılmayacağını çok iyi bilen babası sonunda razı gelmişti.

"Tamam, o zaman..." demişti. "Sen dön İzmir'e."

Derhal yola çıkmalıydı. Ancak dönüş için gerekli resmi evrakı yoktu. Hemen Fransız makamlarıyla ilişkiye geçildi. Babasının birçok nüfuzlu dostları vardı; nüfuzu bütün kapıları açıyordu. Hemen bir Fransız pasaportu hazırlandı. Güvenlik içinde seyahat edebilmesi için üzerine bir de "Özel korumadır" diye not yazıldı.

Fransızların özel koruması altında bulunmanın getirdiği kolaylıktan yararlanarak milleti için casusluk faaliyetinde de bulunacaktı genç kız. Marsilyadan kalkacak vapur ile önce İstanbul'a gidecek, oradaki büyükelçiden özel bir yazı alıp İzmir'e geçecekti. İstanbul'daki Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'nden alacağı bazı gizli belgeleri de, İzmir'deki Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'ne götürecekti.

Vatanından ayrılmadan önce de Yunanlılara karşı yürütülen bir istihbarat işinde görev almıştı. Bu defaki görevi, İstanbul'da verilecek olan bazı gizli belgeleri, İzmir'deki Türk direnişçilerine ulaştırmaktı.

Yirmi bir yaşına kadar bir gün durmaksızın eğitimcilerin, yüksek âlimlerin yarattığı ileri kültürü teneffüs etmek ve bu zamanlara rastlayan yok edici savaş sahnelerini yaşamış ve hissetmiş olmak, genç kızın vatancılığa ve milliyetçiliğe her gün biraz daha yaklaştırmıştı. Kalbinde yanan o ilahi kandilin yağın biraz daha artırmıştı.

İngiltere'de okumak için bulunduğu sırada, İngilizlerin ünlü *Times* gazetesine, "Bir Türk Kızı" imzasıyla Türk mücadelesinin başarıya ulaşacağını anlatan yazılar yazmış; Fransa'da, Türk Milli Mücadelesi haberlerini hep takip etmişti. Milletinin, düşman zulmüne ve haksızlıklarına asla tahammül edemeyeceğine, coşacağına ve başına, kurtuluşuna layık, cesur ve vatansever bir lider bulacağına bütün kalbiyle inanıyordu. Bu lider, Mustafa Kemal Paşa idi. Onu, hemen her gece rüyasında görüyordu. Elleriyle saçlarını okşuyor, "Korkma..." diyordu. "Ben memleketi de, İzmir'i de kurtaracağım."

Bir Fransız dergisinden Mustafa Kemal Paşa'nın fotoğrafını kesmiş, boynundaki madalyonun içine yerleştirmişti genç kız. Uğur getirsin diye...

Mustafa Kemal, Türk milletini bir ve beraber olarak bağımsızlığı için savaşa sokacak, Türk yurdunu işgalden kurtaracaktı. 19 Mayıs 1919'da Samsun'a çıktıktan sonra Türk